

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

DANNY CAMINAL

►► Piero Pesce, Stefano Pompilio i Marta Dell'anno toquen al passeig del Born, ahir.

Els escenaris de la ciutat

Piero va dir que dissabte van sortir amb els instruments al carrer per assajar, però en aquell assaig públic van captivar els turistes, els veïns –una noia i un noi de l'edifici del davant van sortir als seus balcons i van aplaudir– i la clientela d'un bar amb terrassa. Sabien que a aquella hora no hi hauria altres músics a la plaça de Sant Just –cada mes se sortegen les places– i és un racó amb una acústica excel·lent i una arquitectura magnífica com per desaprofitar-ho una tarda de juny assolada.

Sospito que aquell concert improvisat al carrer era un intent perquè la violinista **Marta Dell'anno** s'uneixi a Questioni Meridionali, el grup de folk italià format per **Piero Pesce** i **Stefano Pompilio**. Dissabte **Marta** els acompanyava amb el violí. Disfrutava, proposava, jugava. **Marta** viu a la Pulla italiana; el cap de setmana passat només estava de visita, això sí, amb el violí com a equipatge.

A **Piero** i a **Stefano** se'ls veu des de fa un any per la ruta que els músics de carrer fan pel Barri Gòtic. L'Ajuntament de Barcelona els assigna du-

es hores durant cinc dies a la setmana un racó turístic de la ciutat perquè hi puguin tocar la seva música, això és, els cants del sud que **Piero** va recollir del seu poble natal, Cerchiara de Calàbria, en un exercici etnogràfic.

Stefano i **Piero** com **Miguel**, el guitarrista argentí que canta tangos, o la senyora que entona àries són aquelles cares que es converteixen en veïns del Gòtic sense a vegades ser-ho. Sempre estan allà, pe-

Als músics els van treure la plaça del Rei; ara tenen por pel carrer del Bisbe

rò d'ells gairebé no se'n sap mai el nom o la història. Alguns veïns els saluden i ells responen.

Dissabte vaig trobar **Piero** i **Stefano**, i **Marta** davant l'església de Sant Just. Ahir estaven al passeig del Born. Cantaven, tocaven, s'anivaven, reien i la gent els aplaudia i fins i tot ballava. A Barcelona, hi ha racons en què tocar és un plaer i al-

tres, en què qui toca es pot guanyar la vida. Les places de Sant Iu i Sant Just formen part dels plaers urbans. Al carrer del Bisbe, es fa el jornal.

Els músics de carrer viuen de l'energia de la ciutat, diria a l'acabar el concert **Piero**. Ahir el carrer, o més ben dit aquella plaça, els tornava el que ells donaven. Quan van arribar a la plaça, un turista tocava la guitarra pel simple plaer de tocar. El van convidar a unir-se a ells, però va declinar l'oferta. El noi volia disfrutar de la façana de l'església, de l'escalinata i es va esperar fins que van acabar.

Orenetes volant

► Jo els escoltava i em semblava que tot i que la tarantella prové del sud d'Itàlia, podria ser portuguesa o grega, o catalana o fins i tot valenciana. És un cant mediterrani, profund, a vegades alegre i altres molt trist, a vegades a l'amor i altres, al desengany.

Piero fa cinc anys que és a Barcelona. Toca al carrer, en teatres, restaurants i allà on el contracten. ¿És un bon escenari aquesta ciutat? Es posa a riure. Unes orenetes passen volant. «Sí que ho és», diu. Explica que a poc a poc es van acabant els escenaris històrics. Ja van treure la plaça del Rei; ara els músics tenen por per la plaça que és el carrer del Bisbe. ≡

apiedecalle@elperiodico.com